

Aduard zondag 5 april 2020

muziek Psalm **65**

Bemoediging en groet

Schriftlezing Markus 11: 1-11

Muziek Lied **550**

Overweging

Muziek Lied **321**

Gebed

Zegen

Muziek Lied **556**

Overweging

Het is Palmzondag vandaag. Normaal gesproken een feestelijke dag, waarop de kinderen met vrolijke Palmpasenstokken in een bonte optocht door de kerk trekken, terwijl er gezongen wordt. *Hosanna! Gezegend hij die komt in de naam van de Heer.*

Palmzondag is ook het begin van de Stille week met op Witte Donderdag de sobere viering van het Avondmaal en op Goede Vrijdag de lezing van het lijdensevangelie.

Palmzondag markeert het omslagpunt: van de feestelijke intocht van Jezus naar zijn donkere kruisgang. Heden hosanna, morgen kruisig Hem.

Dit jaar is alles anders - geen feestelijke optocht - geen Avondmaal - geen ingetogen samenzijn, geen vieringen. De Stille Week zal voor de meesten van ons nog nooit zo stil zijn geweest.

Dat brengt soms ongekende, maar lastige gevoelens mee. Gegronde zorg om jezelf of om iemand dichtbij met een kwetsbare gezondheid; Zorg om je werk, je zaak, je inkomen, nu zoveel dingen noodgedwongen stil liggen. Pijnlijk gevoelde afstand tot de mensen om je heen: zelfs een bloemetje wordt niet meer overhandigd, maar ergens neergelegd.

Verveling als de lust of de concentratie om te lezen je ontbreekt en er niemand is om een spelletje mee te doen of een praatje te maken. En voor velen gelatenheid en de hoop dat het maar snel mag overwaaien;

De stilte van deze Stille Week zal ons nog lang heugen.

En toch: ook in een gewone Stille Week weten we van dankbare Paasliederen die straks zullen klinken. En ook op een gewone Goede Vrijdag weten we dat het licht van Pasen hoe dan ook zal doorbreken.

Dat is geen weten als in een voorspelling, geen zoethoudertje in de zin van 'na regen komt zonneschijn' of 'eind goed al goed'. Het is geen pleister op de wonde. Maar het is de diep gewortelde hoop, dat het licht van Christus een kracht heeft die soms doordringt tot in het donkerste duister. Het is de ervaring dat ergens diep in de Stille een lied kan opklinken. Het vermoeden, het weten soms, dat in alle eenzaamheid, zorg en twijfel iets merkbaar kan zijn van Gods nabijheid, zijn kracht, zijn belofte: "Ik ben mét je, Ik laat je niet los, bij Mij ben je veilig!".

Is dat ook niet wat we *soms* vermoeden of ervaren, wat ons op de been kan houden? Dat je je juist in heel moeilijke tijden - een ernstige ziekte, een breuk met iemand die je lief was, een bitter gevoeld verlies - dat je je juist *dán* gedragen voelt, gekend en gekoesterd: door een diepere, ongekende verbondenheid met mensen om je heen, in een nieuwe nabijheid van God, in een onverwacht perspectief - ondanks alles.

Het is geen wetmatigheid, vaak is deze troost pijnlijk afwezig, dat weten we maar al te goed. Maar *sóms* wordt een donkere, stille, eenzame tijd *óók* een tijd van troost en intense nabijheid. Die nabijheid, dat licht in het donker, die stem in de stilte, die Paaszang wens ik ons allen - de komende week en daarna - van harte toe.